

4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia rozporządzenia (UE) nr 347/2013;

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie przeprowadzono żadnej stosownej analizy kosztów i korzyści.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1767 z dnia 6 października 2021 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2021, L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2022 r. – Hahn Rechtsanwälte/Komisja

(Sprawa T-87/22)

(2022/C 165/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hahn Rechtsanwälte PartG mbB (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Künstner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2021) 9326 final z dnia 7 grudnia 2021 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstaw odmowy na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹)

— Jeśli chodzi o strony postępowania w sprawie kartelu AT.40178 – Emisja spalin przez samochody, Komisja nie wykazała istnienia zasługujących na ochronę interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i nie zbadała każdego konkretnego przypadku z osobna.

— Komisja nie może opierać się na ochronie czynności dochodzeniowych, ponieważ chodzi o dochodzenie w dziedzinie karteli, które zakończyło się wydaniem decyzji ostatecznej, a Komisja również nie zbadała każdego konkretnego przypadku z osobna.

— Komisja opiera się na ogólnym domniemaniu nieujawniania, chociaż przesłanki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze lub trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie zostały spełnione, co prowadzi do niedopuszczalnego odwrócenia stosunku między zasadą a wyjątkiem właściwego prawa dostępu do dokumentów.

2. Zarzut drugi dotyczący nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

— Komisja niesłusznie nie potwierdziła istnienia nadrzędnego interesu publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

— Naruszenie dóbr publicznych jest oczywiste w niniejszej sprawie, ponieważ antykonkurencyjne porozumienia dotyczą również urzędzeń ograniczających skuteczność działania, a zawyżone emisje tlenu azotu mają negatywny wpływ na dobra publiczne, jakimi są zdrowie, środowisko i klimat.

- Zgodnie z ustaleniami European Environment Agency (EEA) tylko w Niemczech umiera rocznie około 12 800 osób z powodu zanieczyszczenia powietrza przez NO₂.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku konkretnej analizy częściowego dostępu na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001
- Komisja nie zbadała w sposób wystarczająco konkretny, czy ewentualnie należało udzielić częściowego dostępu do akt na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
 - Nie przeprowadzono badania, czy ewentualnie możliwy jest środek mniej restrykcyjny dla skarżącej w odniesieniu do prawa dostępu.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2022 r. – OG i in./Komisja

(Sprawa T-101/22)

(2022/C 165/47)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: OG, OH, OI i OJ (przedstawiciel: adwokat: D. Gómez Fernández)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2288 (¹) z dnia 21 grudnia 2021 r. zmieniającego załącznik do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 (²) w odniesieniu do okresu uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych w formacie unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID wskazującego na zakończenie serii szczepień pierwotnych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia norm kompetencyjnych i art. 290 ust. 1 TFUE.
 - W tym względzie skarżący podnoszą wykroczenie poza zakres delegacji przyznanej przez Parlament w art. 12 i w art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2021/953, a także samych tych artykułów z tego powodu, że decyzja nie przestrzega istotnych elementów aktu zawierającego upoważnienie, a w każdym nie mieści się w ramach prawnych określonych w podstawowym akcie ustawodawczym, ponieważ zmiany nie są konieczne świetle postępów naukowych w zwalczaniu pandemii COVID-19.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia norm kompetencyjnych i art. 290 ust. 1 TFUE.
 - W tym względzie skarżący podnoszą wykroczenie poza zakres delegacji przyznanej przez Parlament w art. 13 i w art. 5 ust. 4 rozporządzenia 2021/953, a także samych tych artykułów. Naruszenie istotnego wymogu proceduralnego poprzez procedowanie w trybie pilnym, mimo że nie wystąpił szczególny przypadek przewidziany w tym celu, jak pojawienie się nowych dowodów naukowych lub szczególnie pilna potrzeba, która by to uzasadniała.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa podstawowego do swobodnego przemieszczania się, uznanego w art. 21 TFUE, art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 2 protokołu nr 4 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 27 dyrektywy 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz zasady proporcjonalności.